

JANA MÜLLEROVÁ

DIEVČA Z BALKÓNA

MARENČIN PT

Nič nie je hrozivejšie ako osamelosť...

Venujem všetkým ženám, ktoré v živote prišli o dieťa...

Copyright © Jana Müllerová, 2023
© Marečin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2023
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marecin@marecin.sk www.marecin.sk
Cover © Marečin Media, 2023
Layout © Marta Blehová, 2023
1024. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1180-8 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1181-5 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1182-2 (ePub)

Jana Müllerová
Dievča z balkóna

MARENČIN PT

Jana

Voláš sa Jana Müllerová. Máš 37 rokov. Pár rokov pred štyridsiatkou si stále pekná, hoci vieš, že krása ťa v živote šťastnou neurobí. Celý svoj život si túžila po rodine a deťoch, srať na nejakú kariéru v slovenských médiách. Bola si oslnivá, krásna a spoločenská. To už je minulosťou. Po potrate si chcela zomrieť. Možno si to matne pamätáš. Chcela si skočiť zo stolíka na balkóne. Tam si trávila väčšinu svojho času, keď si prišla o dieťa. Len si pila a fajčila, svet naokolo pre teba prestal existovať. Nezaujímal ťa tvoj život, tvoj partner, jednoducho si stratila zmysel života. Možno si chcela zomrieť a už si nikdy nechcela byť taká osamelá ako naposledy. Kam zmizli všetci tvoji slávni priatelia, kde bola tvoja rodina, keď si trpela ako zviera? Tvojím cieľom bolo upiť sa k smrti. Nie preto, že by si bola zničená alkoholička... Ale preto, že si sa v živote nikdy nevedela popasovať s obrovskou bolesťou. Utlmiť ju vedel len alkohol. To však nie je tvoj problém. Prestala si sa tešiť zo života, prestala si byť veselá, prestala si si užívať. Možno si naozaj chcela zomrieť. Voláš sa Jana Müllerová. Tvoj prastrýko spáchal samovraždu. Tvoja babka trpela bludovou poruchou a do toho pila. Depresie, panické ataky a úzkosti sú vo vašej rodine z oboch strán dedičné. Ty si sa ale rozhodla žiť.

Milan

Voláš sa Milan Zajac. Máš 50 rokov. V strednom veku vyzeráš stále k svetlu, hoci svoju kariéru režiséra si si predstavoval trochu inak. Kedysi si chcel niečo po sebe zanechať. Zanechal si tu zatiaľ len syna Tomáša. Dni a noci tráviš v práci. Máš za sebou jedno nepodarené manželstvo, z ktorého sa stále nevieš vymaniť. Bývalá manželka si ťa pomýlila so psychológom a ty by si už chcel konečne žiť svoj život. Navždy vás však bude spájať spoločný syn. Keď ti je ťažko, dáš si svojho jointa, lebo po ňom môžeš konečne dobre spať. Inak je tvoj spánok príšerný. Trápi ťa veľa vecí a bojíš sa zajtrajška. Máš krásnu, mladú frajerku, no tá priveľa pije. Chcel by si žiť inak, len nevieš ako. Problémy odsúvaš, empatie máš málo. V podstate si ale dobrý chlap a ty to vieš. Si pracovitý, zodpovedný a rodinne založený. Bez tej gandže ale nevieš fungovať. Navonok si úspešný a zabezpečený, no niečo ti chýba. Nie, ďalšie dieťa to nie je. Ty si vôbec nevedel precítiť Janin smútok z potratu. A len tak mimochodom... Bolo to aj tvoje dieťa!

Alan

Voláš sa Alan Múdry. Máš 29 rokov. A si ťažký alkoholik. Piješ roky a piješ ťahovo. V podstate by ti nič nechýbalo. Vieš si nájsť dobre platenú prácu, vždy máš inú frajerku a máš celkom fajn rodinu. Nevieš si skrátka pomôcť. Piješ prvú ligu a nedokážeš prestať. Máš pekné modré oči a červenú tvár. To ten alkohol. Vydržíš oveľa viac ako tvoji kamaráti, susedia či

známi. Keď oni končia, ty začínaš. Riešiš problémy všetkých naokolo a vieš pomôcť každému, len nie sebe. Vieš, že takto už ďalej žiť nemôžeš. Jediné, čo potrebuješ urobiť, je zastaviť tento svoj nekonečný ťah. Už sa na seba ani nevieš pozrieť v zrkadle. Napriek tomu si si ešte neprepil rozum. Ten ti funguje na sto percent. Ale vieš, že takto to už ďalej nejde. Dobre vieš, že sa musíš liečiť. Inak zomrieš!

Milan

Milan Zajac mal zajtra odcestovať na dovolenku na Sicíliu so svojou o trinásť rokov mladšou partnerkou Janou. Už keď volal z práce, tušil, že niečo nie je v poriadku. Jeho dlhoročná láska mala pripitý hlas a desil sa toho, čo nájde doma. Niečo po polnoci otvoril dvere bytu v bratislavskej Karlovke. Spočiatku ho nič nevyrušilo, no potom uvidel tú spúšť. Neporiadok v obývačke, rozbité pokrievky v kuchyni a samé plechovky od piva. Jana bola totálne na šrot a len sa priblblo usmievala v červenom pyžame. „Tie lieky mi ale dobre šlapú,“ smiala sa nepríčetne. Vyšiel na balkón a zbadal rozbitý stolík s porozbíjaným riadom a popolníkom. Na zemi sa váľali špaky, plechovky a Janin mobil. Vyzeralo to, akoby v ich byte vybuchla atómová bomba. „Pod’, Janka, ideme spať. Zajtra skoro ráno cestujeme. Verím, že z nás dvoch sa aspoň ty vyspíš,“ povedal Milan a odviedol svoju značne opitú partnerku do postele. Po ceste si všimol, že mala úhľadne zabalený kufor a na cestu do Talianska sa stihla pripraviť ešte predtým, ako vypila tisíc plechoviek piva a spustošila byt. Bol taký unavený a zároveň taký zúfalý, že si tiež ľahol, hoci zaspať nemohol. Nechápal, kam sa to až dostali. Prečo Jana,

preboha, tolko pije? Prečo to vlastne robí, kým on tvrdo pracuje? Prečo po tom strašnom potrate nemôže začať žiť normálne? Bol šialene unavený, sklamaný a smutný a bol rád, že na Sicíliu letia a nemusí tú dlhú cestu odšoférovať. Zajtra sa o tom s Janou porozpráva. Keby vedel, aká dovolenka ho bude čakať na Sicílii, rozhodne by tam nešiel. Niečo sa však už muselo predsa stať a niečo bolo v ich živote pokazené. On to však nebol. Milan sa snažil. Tvrdo pracoval do noci, varil, držal domácnosť a investoval do nej viac peňazí. Niečo sa už musí zmeniť, lebo už takto nevládze. Ani nevedel ako, napokon sa mu podarilo zaspať... Ešte netušil, že ho na Sicílii čaká peklo.

Jana

Jana Müllerová sa zobudila o piatej ráno vo svojej posteli s opicou ako sviňa. Vstala a Milan už bol hore. Rýchlo sa išla umyť, obliecť, namaľovať a ubezpečila sa, že svoj kufor dobre zabalila. Milan ju trošku naháňal, no vyzeralo to tak, že lietadlo stihnú a všetko bude v poriadku. Ešte stále si pamätala, že keď kupovala túto dovolenku, veľmi sa tešila, ako Milana prekvapí. Ona sama Taliansko milovala od raného detstva. Vždy si nesmierne užívala najlepšie kapučíno, miestnu kuchyňu, morské špeciality, ich módu a temperament. A, samozrejme, v dospelom veku aj talianske víno, miestne pívá a dobre vychladené prosecco. Boltom sa odviezli na bratislavské letisko a Jana si pred vchodom dala ešte dve cigarety. Milan vyzeral byť v pohode a pôsobil, že sa na ňu po včerajšku ani veľmi nehnevá. Keď sa ráno zobudila, všimla si na tele strašne veľa modrín a matne

si pamätala, ako spadla zo stolíka na balkóne. Ešte sa ho totálne na šrot snažila dvíhať, no akosi jej to nešlo. Celé telo mala posiate modrinami, pravdepodobne z pádu na dlážku na balkóne. Jana si po niekoľkých prepitých večeroch ešte totiž naplno nevedomovala, že pravdepodobne chcela zo stolíka na balkóne skočiť. Pamätala si, že ju vyrušil sused oproti, ktorého prezývala Agent. Pôsobil na ňu ako príslušník SIS, lebo vždy ju pozorne sledoval a nahlas telefonoval. Také typy sa jej skrátka na agenta hodili. Možno ho chcela provokovať, a preto vyskočila na ten stolík. Kto už teraz vie? V každom prípade mala jedno obrovské šťastie, že spadla späť na balkón a že neskončila vonku na chodníku. To by tu už asi nestála a nechystala sa na Sicíliu. „Myslel som si, že ani neodcestujeme,“ povedal jej Milan. Jana len pokrčila ramenami, lebo ešte cítila zvyškový alkohol.

„To, čo si nechala doma, je hotová spúšť. Prečo si to spravila? Ved' som ťa prosil, aby si pred tou cestou nepila,“ dohoväral jej jemne Milan.

„Ja vlastne ani neviem. Vôbec netuším, prečo pijem. Asi som stále smutná a stále sa niečoho bojím. A keď sa opijem, tak mi je lepšie a bojím sa menej,“ odvetila mu Jana.

Nastúpili do lietadla, smer Sicília. Milovali spoločné dovolenky, vždy si na nich spievali a zabávali sa. Teraz obaja netušili, že ich vysnívaná Sicília bude ovplyvnená Janinými abstinenčnými príznakmi a duševnou nepohodou. Napriek tomu sa to rozhodli skúsiť.

Alan

Alan Múdry žil na samote na slovenskom vidieku a mal len pár susedov, ktorí bývali v okolí. Pracoval v Trnave, prevažne na vedúcich postoch. Krátko pred tridsiatkou fungoval s príležitostnými priateľkami či milenkami, ktoré vždy zázrakom našiel v práci. Bol šikovný, pracovitý a hlava mu fungovala na sto percent. V práci bol prevažne úspešný, no oveľa viac mu robila radosť jeho malá farma na juhu Slovenska. Bol pomerne spoločenský, prostoreký a zábavný. Bol alkoholik a pil ťahovo. V práci bol však profesionálny a nikdy tam nefungoval pod vplyvom alkoholu. Keď však prišiel na farmu, alkohol tiekol prúdom. Popri tom vedel zabezpečiť zvieratá, pilil drevo a pracoval v záhrade. Jeho život bol jeden veľký ťah. Mal dokonalú atletickú postavu, tvár modela a prenikavo modré oči. Akurát do tváre sa mu pravidelným pitím dostávala mierna červeň, akú vidieť u alkoholikov.

„Som šťastný?“ zvykol sa pýtať sám seba. Odpoveď zatiaľ nepoznal.

Alkohol mu veľakrát zatemnil myseľ. Reagoval po ňom výbušne, pudovo, no rozum vypnúť nevedel, aj keď vypil kvantum. Chodil po lekároch a pečeňové testy nemal práve najlepšie. Ako mladý alkoholik si možno len v zábleskoch uvedomoval, že keď s tým svinstvom neprestane, tak môže zomrieť. Všeobecná lekárka Alana poslala k psychiatricke, lebo na otázku, či pije, odpovedal kladne.

Tým, že bol Alan bystrý, ani psychiatricka si s ním nevedela rady. „Môžete vyskúšať ambulatnú liečbu, ale odporúčala by som vám protialkoholickú liečebňu. Máte zlé

pečeňové testy, a keď neprestanete piť, môže to s vami dopadnúť zle. Môžete aj zomrieť,“ povedala mu odborníčka.

Alan po prvýkrát pochopil, že piť demižóny s tvrdým štyridsaťpercentným alkoholom raz nemusí dopadnúť dobre. Bol natoľko múdry, že absolútne pochopil.

„Bud' sa prepijem na smrť, alebo sa pôjdem liečiť a môžem žiť plnohodnotný život,“ zamyslel sa dosť prudko.

Opice nemával, zniesol veľa. Bol duševne dostatočne silný, aby sa na niečo dal a následne to aj dosiahol. „Chcem žiť. Takto to už ďalej nepôjde,“ povedal si sám pre seba a bol rozhodnutý nechať sa zavrieť do liečebne, aby už nechľastal. „Dost' bolo chľastu, rodičia ma na tento svet neprivedli preto, aby som sa úplne prepil,“ pomyslel si a pustil sa do vybavovania potrebných papierov. Voľba zatiaľ padla na nemocnicu na západe Slovenska. Alan bol skutočne silný chlap. Keď si niečo zaumienil, tak to aj dosiahol...

Milan

Milan sa po dlhých dňoch, večeroch a nociach na dovolenku tešil, hoci si odchod predstavoval inak. Veľmi na Janu naliehal, aby pred odchodom nepila. Napokon si sám gratuloval, že vôbec na Sicíliu odcestovali. Keď videl rozhádzaný byt a rozbité riady, tak mu bolo do plaču. Sám v mladosti dosť žúroval, ale takto piť ženu ešte nevidel.

Jane pred odchodom v rýchlosti nabalil všetky psychiatrické lieky, keby sa náhodou niečo na dovolenke zvrtilo. Pristáli v Trapani a trochu si aj vydýchol. „Zvládli sme to, môžeme ísť oddychovať. Jani, ty máš ale detox. Na dovolenke nebude žiaden alkohol,“ pošepkal jej potichu.

Jana si pred letiskom v Taliansku ešte zapálila. Milan si všimol, že sa jej trasie ruka a v podstate sa trasie takmer celá. Vyzeralo to celkom na alkoholický abst'ák. „Asi ti chýba alkohol. Toto vyzerá na čistý abstinenčný príznak,“ poznamenal.

Jana sa len hlúpo usmiala a chytila si ruku, v ktorej držala cigaretu, druhou, aby sa jej toľko netriasla.

Už si mali iba požičať auto a mohli cestovať po rôznych kútoch Sicílie. Ich prvou zastávkou malo byť Cefalú.

Milan na letisku všetko vybavil, a tak sa mohli vydať na cesty. Občas pozrel na Janu, ktorá po prepítej noci nevyzerala práve fit. Mala kruhy pod očami a celá sa triasla. „S tým už musí byť koniec. Všet' sme takmer neodcestovali. Mal som chuť vykašľať sa na celú Sicíliu,“ zvýšil na Janu hlas.

„Našťastie som sa pobalila deň vopred, ešte predtým, ako som sa opila,“ reagovala na neho s hranou pokorou. Milan vedel, že Jana si je sama vedomá toho, že to prehnala.

„Hádám sa to na dovolenke dá do poriadku,“ pomyslel si. Občas mal pocit, že má k svojej partnerke skôr otcovský vzťah. Áno, stále bola krásna, páčila sa mu a priťahovala ho. Keď nepila, tak to bolo najlepšie dievča, aké kedy stretol. Jana bola milá, empatická, bystrá a zábavná. No istá časť jej duše bola zničujúca. Ničila všetko, čo jej prišlo do cesty. Najhoršie na tom bolo to, že najviac zo všetkých ničila seba...

Jana

Jana milovala Sicíliu a tešila sa na ňu. V Taliansku bola ako doma. Vedela sa tam dohovoriť a už od mladosti si tam zvykla užívať to povestné *la dolce vita*.

Po prepitých nociach jej však aktuálne nebolo práve najlepšie. Sama pred sebou musela priznať, že už bola aj v lepšej životnej forme. Po celý svoj život bola spoločenská, veselá a pila len v spoločnosti. Netušila a sama nevedela definovať, kam sa to až dopracovala. Pila doma, pila tajne a schovávala fľaše a plechovky po kabelkách. Keď Milan nebol doma, tak ich rýchlo vyhodila. Mala pocit, že po potrate, keď sa azda najviac v živote trápila, na ňu celý svet zabudol. Kamarátky sa jej neozývali, kamarátov nemala a rodinu obvolávala pod vplyvom alkoholu, aby sa necítila sama.

Milan bol stále v práci a ona cítila príšernú prázdnotu. Predstavovala si výzor, tvár a vôňu svojho bábätka. Snívala o dlhých prechádzkach s kočíkom, snívala o rodine. Všetko bolo preč. Nebola matkou, len jednou z mnohých, ktoré potratili. Stratila zmysel života, prišla o dieťa a o prácu a nachádzala sa vo vzduchopriestore. Nikoho už nezaujímala, nikto jej nevolal. Pracovné ponuky sa jej už nehrnuli ako v mladosti, kamarátky ju nevolali von. Cítila sa nadbytočná ako stratená existencia, o ktorú už nikto nezakopne.

Ostal jej len Milan a jeho láska. Mala už iba jeho. Bol vždy vyrovnaný a dával jej obrovský pocit bezpečia, ktorý už dávno stratila pri rozvode rodičov. Našla to až pri ňom. Napriek tomu pila. On totiž neprecítil jej bolesť nad stratou ich spoločného dieťaťa a nedal jej tú oporu, ktorú potrebovala. Tvrdil jej síce, že keď jej to lekári dovoľia, môžu sa snažiť o bábo znova. Jana to však poňala po svojom.

Konečne dorazili do čarovného sicílskeho mestečka Cefalú. Mali krásny apartmán s bazénom a výhľadom na more. Jana však cítila, že nie je vo svojej koži.

Vyzliekla sa do čiernych elegantných celých plaviek a ostatným dovolenkárom predviedla telo posiate modrinami. Netušila, či to bolo od pádu na balkóne. Na chvíľu ju prepadli výčitky svedomia.

„Dúfam, že keď som bola totálne na šrot, tak ma nikto neznásilnil,“ vystrašila samu seba. Spomenula si, že deň pred odjazdom vypila osem pív a dve si ešte objednala z donášky. Prišiel starý chlap so zlým chrupom. „Dúfam, že mi nič nespravil,“ zľakla sa ešte viac. Nevedela vôbec nič, lebo noc pred cestou bola opitá ako delo. Keby ktokoľvek čokoľvek chcel, tak bola v stave handrovej bábiky a mohli sa jej stať nepekné veci. Ona si však nepamätala nič. Len to, ako stála na stolíku na balkóne a ako sa ho potom snažila rozbitý dvihnúť. Inak tma.

Alan

Zlé pečňové testy prinútili Alana konečne sa zamyslieť nad svojím posratým životom. Nemal ani tridsať, no odpité mal na celý život. Jeho túžba po zdraví, naplnenom živote a vízia splnených snov začínali byť silnejšie ako závislosť od chľastu.

So svojou psychiatrickou sa dohodol na potrebnom odporúčaní, vybavil všetky papiere so všeobecnou lekárkou, porozprával sa so svojimi rodičmi, ktorí sa pre neho dost trápili. Všetko dal do pohybu, lebo to, po čom v súčasnosti najviac túžil, bolo zdravie. A to si takmer nezmyselne prepil.

Svojmu šéfovi, s ktorým mal dobrý vzťah, povedal, že odchádza na protialkoholické liečenie, a dohodol si péenku.

Pred liečbou si povedal, že si ešte poslednýkrát vypije a rozlúči sa so svojim starým životom. Zavola svojich obľúbených susedov na farmu a roztočili pitku s tvrdým.

Alan naozaj zniesol veľa, a keď všetci ostatní opití odpadlíci kráčali nerovnou chôdzou domov, on štartoval druhé kolo. Už mu dokonca ani nebolo zle, jeho organizmus bol stále dosť mladý a silný.

Dopil posledné poldeci a išiel spať. O tri dni mal nastúpiť na liečenie. Svet sa s ním točil, no mal s ním vyššie plány, ako upíť sa k smrti. Už si ani neumyl zuby, ľahol si nahý do postele a plánoval nový život s čistým štítom.

Ešte mal dva dni na to, aby sa zbalil na liečbu a upratol farmu. Všetko musí byť pripravené, keďže bude dva mesiace zavretý na psychiatrii, kde sa liečia alkoholicy.

Alan vždy zvládol všetko a bol pripravený zvládnuť aj výzvu nepiť. Nebál sa ľudí, nevadila mu inakosť, on bol silná osobnosť. Alan vedel, že prežije všetko...

Milan

Jediné, čomu veril a dúfal, bolo, že ich dovolenka už po predchádzajúcej dráme prebehne bez problémov. S Janou sa okúpali v bazéne, poležali si a oddýchli.

Cefalú bolo naozaj nádherné. Bývali na kopci s krásnym výhľadom na mesto a more.

Milan sa tešil na talianske uličky a už aj celkom vyhladol. Obliekli si pekné šaty a vybrali sa na večeru.

Taliansko žilo svojím vlastným životom. V nádherných historických uličkách to rozvoniavalo výborným jedlom. Pekne oblečení ľudia na dovolenke pôsobili šťastne. Milan

vždy tvrdil, že pokiaľ dvojica ide na spoločnú dovolenku, tak je to fajn. „Láska tam ešte je. Keď dvaja ľudia spolu dovolenkujú, ešte ich niečo spája,“ vrazil vždy, keď pozoroval šťastné páry.

S Janou ho okrem podobnej profesie spájaj aj zmysel pre humor, láska k cestovaniu, k športom, ale aj istá detská hravosť. Vedel, že jeho partnerka má mnoho dobrých vlastností, no už poznal aj tie zlé.

„Keď ideme spolu na dovolenku, tak sa ešte milujeme. Niečo z tej prvotnej zamilovanosti – a neskôr lásky – tam ešte ostalo,“ pošepkal si v duchu.

Jana už vyzerala lepšie, a tak vybral príjemnú reštauráciu v uličke mimo turistických podnikov. Objednal perlivú minerálku a sám si dal pivo. Jana to brala v pohode a objednali si aj kvalitné talianske cestoviny. Milan si dal povestné aglio e olio a Jana cestoviny s mušľami.

Bol rád, že vypadol z ich bytu v Karlovke a že si mohli naplno vychutnať romantiku. Spomenul si, že keď začali spolu chodiť, tak ju raz pozval na obed k Dunaju.

Milan pre ženu, ktorú miloval, dokázal urobiť naozaj veľa. Nebol typom, ktorý by striedal partnerky. Ved' aj s exmanželkou Lenou zostal len kvôli synovi Tomáškovi. Ich vzťah bol už dávno mŕtvy. Všetko sa zmenilo, až keď mu vstúpila do života Jana.

Po dvoch rokoch vzťahu medzi dvomi domácnosťami a behaním medzi manželkou a milenkou sa konečne rozviedol. Neľutoval, lebo Jana mu dala čosi, čo mu predtým chýbalo. Nehu, jemnosť a lásku. Pri nej sa opäť cítil ako muž. A to potrebuje cítiť aj ten najväčší „macho“ typ.